

עיריות

מי מריבה

כל ראש-עיר ירושלמי ב־20 השנים האחרונות הכיר את מרכזי לנגר. כשרכב חתיקי היה ללנגר מה לומר על ענייני המים של ה־בירה — והוא לא היסס לומר את דברו אפילו אם נזקק לשם כך לעזרת עורכי־דין.

השבוע, הגיש האזרח הישיש (75) תביעה נוספת, הפעם לגרשון אגרון, ראש עירייתו הנוכחי. התביעה: לבטל את הסכם העברת רשת המים הירושלמית לידי מקורות.

טען לנגר: המחסור הירושלמי הכרוני ב־מים נבע לא מחוסר מקורות־מים או תחנות שאיבה אלא אך ורק מביובו, חלוקה לא נכונה וצינורות דולפים. כימי המנדט, בהם הביע את דעותיו לא פחות מאשר כיום, טען לנגר כי העברת מים לעיר העתיקה מכבידה אף היא על חלוקת הנוזל החיוני לתושבי העיר החדשה.

לאגדלמוסיה בצינורות העירוניים היו, ל־

הארץ

אשר לצוללות, נמסר ממקורות חזק כי מפציצים אלה נושאים 4½ צוללות טוביטיות, אך אין עדיין אישור לידיעה זו. (למרחב)

ישראל דומיניק, תל־אביב
אם יהיה אשור, נהיה אנחנו סירות טורפדו מעופפות, עם פסים צהובים על הכנפיים.

מטבע הדבים שרוב הבקשות מכונות לימי הולדת ולשמחות אחרות. (הארץ)
אריאל פלטי, חיפה
הרי לא לחינם אומרים "חיבוק של דב".

לב אמא, בהשתתות ראף ואלונה. (הארץ)

מרדכי דן, תל־אביב
שתות של מה־בכך.

מבצע התיישבותי חדש, שבו הוחל זה לא כבר בנגב, הוא יישוב חבל תענן למרגלות הרי הגלבוע. (דבר השבוע)
אליהו דגני, חדרה
מול בית דבר, רחוב שינקין, תל־אביב.

לשכת התכנון שילד משרד ראש ה־משלה. (על המשמר)
יורם אלוני, צה"ל
מנשאיו עם המכון לפריין העבודה.

דעת לנגר, גם סיבות לא טכניות: מסירת עבודות ציבוריות למקורבי מפלגת השלטון, קבלת פקידים על פי מפתח מפלגתי והרגלים מגוונים דומים.

פקידי העיריה זכרו מקרה אחד בלבד, בו לא היה ללוחם־לשם־המים על מה להתלונן. היה זה כימי כהונתו של יצחק קריב כראש־עיר. הסיבה לכך, הסבירו הפקידים, היתה טכנית גרידא: קריב ולנגר שייכים לאותה מפלגה.

חיבה מיוחדת

הנהלת ההיפרד מכספם.

כלכלה

עולים ויורדים

שערי ספרי המניות ש לחברת נפטא נפ"ח, עוד בטרם היוסדה רשמית, בפני כל מפלגות ישראל. מלבד חרות, מק"י והצ"כ, רכש כל גוף פוליטי מניות בחברת הנפט הלאומית.

כלכלני הצ"כ שנשארו בחוק, ראו את עצמם חופשיים לבקר בהתמדה את ניהול עסקי הנפט בארץ. השבוע פירסם ד"ר דוד כהן, מזכיר המחלקה הכלכלית של הצ"כ, מאמר בהבקר, התריע נגד הספרות כמניות הנפט. ספרות זו, טען הד"ר, גרמה להפסד כספם של משקיעים קטנים, להתעשרותם של בודדים.

הסכומים שהושקעו בחברות הנפט, קבע כהן, גבוהים מאד, אינם עומדים בשום השוואה עם גובה הרווחים האפשריים. המסקנה: תעשיית הנפט הישראלית היא תעשייה רוויית דמיון, מחיר מנייתיה מנופח ללא יחס לערך האמיתי.

למחרת היום, גלשו מחירי המניות בבורסה התל־אביבית. כעבור יומיים, חזרו לאיתנם.

משטרה

קצין חרוץ

התלונה שהוגשה עליידי ח"כ תנועת־החרות נגד מנהל סניף עתונם בחיפה, יצחק גרינברג, היתה תלונה רגילה, אחת מן הפחות מסעירות המתקבלות בעשרותיהן מדי יום במשטרת חיפה.

גרינברג, שנעלם תחילה מביתו, התייצב כ־עבור כמה ימים בפני תורן המשטרה. הוא נעצר, שוחרר כערכות.

צילצול למערכת. עד כאן, תהליך שיגרתי לגבי תלונה שיגרתי. הצעד הבא לא היה כלל שיגרתי. צ.מ.מ. אהרן קרמר, קת"ם מחוז חיפה, הרים את שפופרת ה־טלפון, צילצל למערכות העתונם לבשר להן כי גרינברג נעצר. מאחר שהידיעה היתה כבר ידועה לעתונאים, ביקש קרמר לברר מדוע לא הקדישו לה מקום נרחב בעתונייהם.

בדרך כלל, מנהל כל מחוז משטרת יומן מיוחד לעתונאים, בו נרשמת באופן שיגרתי כל פעילות משטרתית כאותו יום. עתונאי המבקש ידיעות, ניגש באופן אוטומטי ליומן זה.

מעשהו של קת"ם קרמר, שסבר כי תפקידו היו המיוחדים כוללים גם את הרשות להעריך מהי מידת ההתענינות העיתונאית הראויה ל־מאורעות ציבוריים מסויימים, קבעה תקדים משטרת־עתונאי.

משפט

זכרון חלש

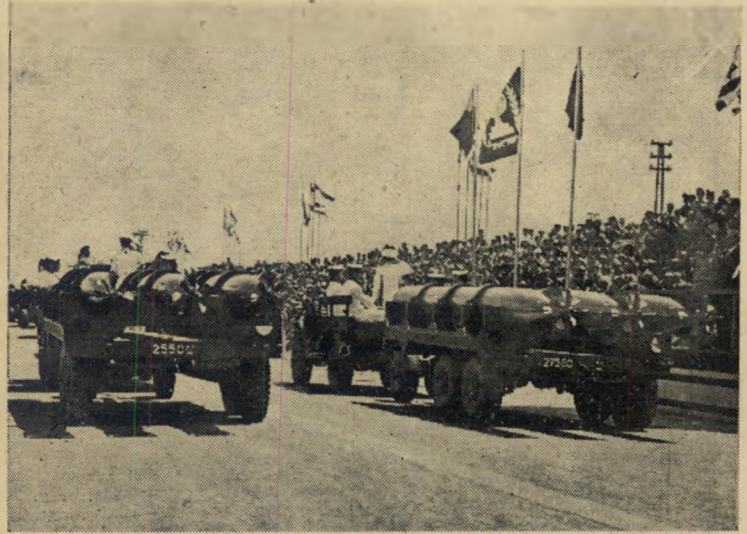
חבורת צעירים ישבה בקפה החייל, על שפת ים תל־אביב. סמוך לחצות, הופיעה דמות שירית סרוקת־בלורית, בפתח הקפה. "אהלן קלבי!" קראו המסובים.

קלבי, אשר שמו המלא אברהם שושן, לא שם לב לפריסת השלום. הוא ניגש לשולחנו של יעקב אורבך, הזמינו לצאת עמו החוצה ושם לחסל את העניין שבין אורבך לבין צעיר צעיר נסים רובין.

חברתו הנוכחית היתה חרבת לצאת החלה צ'רואה, ניסה עד

ארבעת הגדולים: משה דיין, יצחק בן־צבי, דוד בן־גוריון ואלוף פיקוד הצפון, משה צדוק, על במת הארגון. מימין יושבת וורה וייצמן. זגל הנשיא מתנופף למעלה. אשת הנשיא, רחל ינאית, ופולה בן־גוריון, ישבו בצד השני של הבמה.

שיני ברזל: שעה שסירות־הטורפדו דהרו ככלבי־ציד נושכיים בים שממול לבמה, הוצגו לראווה שיניהן על החוף: הטורפדות הארוכות, בעלות המסען הקסלני.

